

Arrest

nr. 164 596 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt België binnen begin 2013 in het bezit van een visum kort verblijf.

Op 17 november 2014 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken in antwoord op een vraag van de stad Leuven informatie door in het kader van een onderzoek voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische negentienjarige partner.

Op 25 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker dient een beroep in tegen dit bevel dat gekend is

onder het rolnummer X. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 160 859 van 27 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 10 april 2015 ontvangt de Dienst Burgerzaken van de stad Leuven de benodigde documenten inzake de aangifte van een huwelijk.

Op 10 april 2015 maakt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven een meldingsfiche op van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk af te sluiten inzake verzoeker en zijn Belgische partner en hij weigert het huwelijk te voltrekken.

Het parket geeft een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk.

Op 5 juni 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Op 26 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer X.

Op 26 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod ten opzichte van verzoeker (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Tunesië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...)1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Deze beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met P. M. °(...)1995. Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

Verzoeker diende hoger beroep in tegen de weigeringsbeslissing tot huwelijksluiting, beroep dat ontvankelijk werd verklaard.

Zolang er geen beslissing hieromtrent ten gronde is genomen is de beslissing om het grondgebied te verlaten genomen niet met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door haar beslissing niet te steunen op de in het administratief dossier voorhanden zijnde rechtsfeiten.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids -en redelijkheidsbeginsel dient te worden vernietigd.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat hij een beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat dit beroep ontvankelijk werd verklaard. Volgens hem kon er in afwachting van dit beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de et van 29, van de artikelen 8, 62, 74/11 §2, lid 2 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de beslissing van de familierechtbank van Leuven diende afgewacht te worden. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering diende de verwerende partij rekening te houden met het familieleven. De verwerende partij zou ervoor kunnen opteren geen inreisverbod op te leggen om humanitaire redenen. Hij en zijn vriendin wensen in het huwelijk te treden en uit de beslissing blijkt niet dat de feiten in overweging werden genomen.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 8 en 12 EVRM en van artikel 1.8° van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat hij wenst te huwen met een Belgische onderdane. Er zou geen belangenafweging zijn gebeurd. Het inreisverbod van twee jaar zou nefaste gevolgen hebben en zou niet proportioneel zijn.

De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel een beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor twee jaar. Het ingestelde beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen schorsende werking. Dergelijke beroepsprocedure stond het nemen van een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, dan ook niet in de weg. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet aannemelijk gemaakt.

M.b.t. het voorgehouden gezinsleven dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing van 13 november 2015 de voltrekking van het huwelijk weigerde. In die beslissing werd gesteld dat het voorgenomen huwelijk minstens in hoofde van verzoeker, er enkel op gericht is om in zijnen hoofde een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, wat in strijd wordt geacht met de openbare orde.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waardoor hij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, niet aannemelijk maakt en zich op voormelde hogere rechtsnorm niet kan beroepen.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker over een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM zou beschikken, dan nog dient te worden vastgesteld dat dit privé- en familieleven gestart en ontwikkeld werd in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Het privé- en familieleven van verzoeker werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus behoorde te weten dat de voortzetting van zijn privé- en familieleven in België precair was. Het EHRM heeft in dergelijk geval reeds meermaals geoordeeld dat een verwijdering van de betrokken vreemdeling slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending zal uitmaken van artikel 8 EVRM. (EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §§78-79; EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70) Verzoeker toont niet aan zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te bevinden.

Bij beschikking van 13 augustus 2015 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het beroep, gekend onder rolnummer 172.160, verworpen kan worden door middel van een loutere schriftelijke procedure daar de aangevoerde middelen, in zoverre ontvankelijk, ongegrond lijken. In die beschikking stelde de Raad m.b.t. artikel 8 EVRM onder meer wat volgt:

“(…) Aangezien de betrokken personen zich bewust deinden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (...) verzoeker niet aantoonde dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn aanstaande echtgenote om de procedure inzake het onderzoek naar schijnhuwelijk alleen verder te zetten, al dan niet in combinatie met correspondentie via de Belgische ambassade in verzoekers herkomstland. (...)”

Conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet staat het verzoeker vrij om bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost in het herkomstland een gemotiveerde aanvraag in te dienen tot opschorting of opheffing van het inreisverbod. Bovendien laat de bestreden beslissing het recht op huwen onverlet.

Verzoeker kan tenslotte niet voorhouden als zou er bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden zijn met zijn persoonlijke situatie. Een lezing van de beslissing leert immers dat er expliciet werd ingegaan op zijn wil om in het huwelijk te treden met mevr. P. en op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het negatief advies verleend door het Parket. Hierbij werd aangegeven dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Verzoek betwist daarnaast niet dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. De termijn van 2 jaar werd in de beslissing afdoende gemotiveerd.

De middelen zijn ongegrond.”

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en dat zijn voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de stad Leuven.

Verzoeker betwist deze elementen niet. Verzoeker voert echter aan dat hij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven, waardoor volgens hem niet kon worden verwezen naar deze weigeringsbeslissing.

In dit verband wordt opgemerkt dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing wel degelijk kon baseren op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven van 5 juni 2015 waarbij werd geweigerd het huwelijk te voltrekken. Een beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking zodat de gemachtigde op grond van een correcte feitenvinding kon verwijzen naar deze beslissing van 5 juni 2015. Tevens wordt opgemerkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de familierechtbank niet vereist is. Verzoeker toont evenmin aan dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn

aanstaande echtgenote om de procedure inzake het onderzoek naar schijnhuwelijk alleen verder te zetten, al dan niet in combinatie met correspondentie via de Belgische ambassade in verzoekers herkomstland. Zelfs indien verzoekers aanwezigheid in België alsnog vereist zou zijn, kan nog worden gewezen op de mogelijkheid om in het herkomstland een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België aan te vragen, waarbij niet is aangetoond dat het niet mogelijk zou zijn om de noodzakelijke procedures teneinde te kunnen huwen te voltooien binnen de geldigheidsduur van dit visum.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt dat dit niet het geval is en dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62 en van artikel 74/11§2, lid 2 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);

Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het ‘afdoende’ karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig”. (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld, zij diende de beslissing van de familierechtbank Leuven af te wachten alvorens te oordelen

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.

Artikel 74/11 §2 lid 2 en 74/13 Vw. bepalen dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan.

Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers.

Verweerster kan er voor opteren geen inreisverbod op te leggen om humanitaire redenen.

Betrokkene en zijn vriendin wensen te huwen, hun dossier is hangende voor de rechtbank.

Elke motivering hieromtrent ontbreekt echter. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verweerster deze feiten in overweging heeft genomen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij onderwerpt deze immers aan kritiek, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld omdat zij de beslissing van de familierechtbank te Leuven diende af te wachten alvorens te oordelen. Tevens stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij en zijn vriendin wensen te huwen, dat hun dossier hangende is voor de rechtbank en dat elke motivering hieromtrent ontbreekt.

Er wordt herhaald dat een beroep bij de rechtbank tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, geen schorsende werking heeft. Er is geen reden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zou mogen steunen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 juni 2015.

Waar verzoeker aanvoert dat een motivering hieromtrent ontbreekt, kan hij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende:

“Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Tevens wordt herhaald dat een persoonlijke verschijning niet verplicht is en dat verzoeker zich door zijn aanstaande echtgenote of door een raadsman kan laten vertegenwoordigen in deze procedure. Er wordt op gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg gegeven heeft aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitevinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, een schending van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat hij niet met goed gevolg de schending van dit artikel kan inroepen, aangezien het enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, de bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“3. Schending artikel 8 en 12 EVRM en van artikel 1, 8° vreemdelingenwet
Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.
Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.
Verzoeker wenst te huwen met een Belg.
Zij voldoen aan de voorwaarden om te huwen, hun huwelijksaangifte is in orde, alle nodige documenten werden voorgelegd.
Omdat verzoeker echter geen verblijfsrecht in België geniet, gaf het Parket Leuven een negatief advies.
Zolang hierover echter niet ten gronde is beslist is de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet naar rechte verantwoord.”*

Verweerster heeft tevens nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 8 en 12 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Er wordt door verwerende partij niet aangetoond dat een verwijdering van verzoeker met zijn partner noodzakelijk en in het belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 8 en 12 EVRM vaststaat.

Verzoeker kan niet begrijpen dat een inreisverbod voor de duur van 2 jaar geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er kan in alle redelijkheid worden gesteld dat een inreisverbod van 2 jaar ingrijpende en nefaste gevolgen heeft voor beide partijen.

Gezinsleden worden immers van elkaar gescheiden en dit tast het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven aan. 1 De beslissing tot inreisverbod is niet proportioneel.

Naar analogie: Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 98.273, 28 februari 2013, Rev.dr.étr. 2013, afl. 172, 62; <http://www.cce-rvv.be> (23 september 2013)

Een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering moet, in rechte, voor uniek en ondeelbaar worden gehouden in zoverre haar verschillende aspecten intrinsiek verbonden zijn. Een ernstig middel gericht tegen een specifiek bestanddeel van de handeling heeft de schorsing van de uitvoering van het geheel tot gevolg, met uitzondering van het element betreffende de vrijheidsberoving. In casu wordt de motivering op basis van de omstandigheid dat de scheiding van het gezin slechts tijdelijk zou zijn, tegengesproken door de oplegging van een inreisverbod met een duur van drie jaar. (Art. 39, § 2, eerste lid en 74/11 vreemdelingenwet; art. 8 EVRM).

1 P., DE HERT, 'Vreemdelingen, artikel 8 E.V.R.M. en de Raad van State. De Rechtspraak onder de loep', T. Vreemd., 2002, 247.

Naar analogie: Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 98.002, 27 februari 2013, (28 februari 2014); T.Vreemd. 2013 (samenvatting), afl. 3, 246

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat ook een inreisverbod en de verwerende partij toont niet aan dat verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvechten van dit inreisverbod. Deze bestreden beslissing is in rechte een en ondeelbaar. De component van het inreisverbod kan niet van het geheel van de bestreden beslissing worden afgesplitst. Daarom heeft verzoekende partij wel degelijk een belang bij zijn vordering tegen het geheel van de bestreden beslissing.

Gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid vreemdelingenwet moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1 vreemdelingenwet bevat geen motiveringsverplichting maar in dit geval kan men uit de beslissing niet afleiden waarom verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar kreeg. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan en zijn huwelijksintenties. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan die in België woont, is voor ieder redelijk denkend mens evident. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° vreemdelingenwet voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten. Daardoor worden de mogelijkheden voor verzoekende partij om zijn relatie met zijn Nederlandse partner elders in de Europese Unie, in het bijzonder in Nederland, verder te zetten, drastisch ingeperkt. Dit zet de ernst van het aangevoerde nadeel extra in de verf.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker voert aan dat hij in België een relatie onderhoudt met de Belgische M.P. en dat hiermee geen rekening werd gehouden en geen belangenafweging werd gedaan.

Vooreerst wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386) en dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze relatie en het voorgenomen huwelijk:

"Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, na negatief advies van het parket van Leuven, dit huwelijk werd geweigerd op 5 juni 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven. Gelet op negatief het advies van de procureur des Konings inzake een schijnhuwelijk kan een gezinsleven met mevrouw P.M. niet zonder meer aangenomen worden. In het administratief dossier bevinden zich immers elementen die ontcrachten dat er een werkelijk gezinsleven vast te stellen valt, ook al is het beroep tegen de beslissing om het huwelijk om die reden te weigeren hangende.

Daargelaten de vraag naar een werkelijk gezinsleven van verzoeker in België, wordt opgemerkt dat, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging is in het (vermeend) gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers (vermeend) gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Bijgevolg blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven. Bovendien en in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt zijn blote bewering dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Verzoeker toont niet aan dat zijn privébelangen, die erin bestaan het verder op onwettige wijze in België te kunnen verblijven teneinde in het huwelijk te kunnen treden met zijn Belgische partner, *in casu* zwaarder doorwegen op het algemene belang van de Belgisch overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering.

Waar verzoeker nog aangeeft dat zolang niet ten gronde is beslist over zijn beroep, de bestreden beslissing niet naar recht is verantwoord, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn aanstaande echtgenote om de procedure inzake het onderzoek naar schijnhuwelijk alleen verder te zetten, al dan niet in combinatie met correspondentie via de Belgische ambassade in verzoekers herkomstland. Zelfs indien verzoekers aanwezigheid in België alsnog vereist zou zijn, kan nog worden gewezen op de mogelijkheid om in het herkomstland een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België aan te vragen, waarbij niet is aangetoond dat het niet mogelijk zou zijn om de noodzakelijke procedures teneinde te kunnen huwen te voltooien binnen de geldigheidsduur van dit visum.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.2. Waar verzoeker verwijst naar artikel 12 van het EVRM – dat het recht om te huwen inhoudt – moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (*cf.* EHRM, 12 juli 1976, *X./Duitsland*). Verzoeker brengt geen enkele concrete elementen aan die aantonen dat het geplande huwelijk niet zou kunnen plaatsvinden in zijn herkomstland. De omstandigheid dat aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, verhindert verzoeker niet om te huwen. Er wordt herhaald dat verzoeker de mogelijkheid heeft om in het herkomstland de opheffing van het inreisverbod te vragen en vervolgens een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België aan te vragen.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8°: inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

(...).”

Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die betrekking heeft op een vreemdeling die een relatie heeft met een Nederlandse onderdaan, wat *in casu* niet het geval is, verzoeker wenst immers te huwen met een Belgische onderdaan. De schending van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Vervolgens haalt verzoeker rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die betrekking heeft op de termijn van het inreisverbod en meer bepaald de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker kan niet met goed gevolg naar deze rechtspraak verwijzen aangezien er *in casu* voor werd geopteerd om aan verzoeker niet de maximumtermijn van drie jaar op te leggen, maar wel een kortere termijn van twee jaar. In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

*□ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan of
x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Deze beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Inzake de termijn van twee jaar voert verzoeker aan dat hij niet kan begrijpen dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing voor het opleggen van een termijn van twee jaar niet steunen op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Tevens wordt verwezen naar de hierboven gegeven bespreking van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET